

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ 'ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
'Οδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Φεβρουαρίου 1898

Ἔτος 20.—Ἀριθ. 6

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 33)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΠΟ ΚΕΡΓΑΙΑΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ
ΠΡΙΓΚΙΨ-ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ

Τὸ ταξίδιον ἤρχισεν ὑπὸ τοὺς μᾶλλον αἰσίους οἰωνούς. Καὶ ἰδοὺ ἐγώ, τὸν ὅποιον ἡ ἀκατανόητος ἄρνησις τοῦ πλοιάρχου ὀλίγου δεῖν νάφησιν ἐπὶ πολλὰς ἀκόμῃ ἐβδομάδας εἰς τὸ Κρίστας-Ἀρ-βουρ, ἰδοὺ ἐγώ, ἀνελπίστως, ἀπομακρυνόμενος ἐκ τοῦ Ἀρχιπελάγους ὑπὸ οὐριον ἄνεμον, μὲ ταχύτητα ἐννέα μιλίων τὴν ὥραν!...

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ἀλβάνο ὑἀνταπεκρίνετο πληρέστατα πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν του. Εὐπρέπεια, τάξις καὶ καθαριότης ἀπαράμιλλος.

Εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ ὑποστέγου, ἀριστερᾷ, εὐρίσκετο ὁ θαλαμίσκος τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκύ, ὁ ὁποῖος, διὰ θυρίδος ὑαλοσκεποῦς, ἠδύνατο νὰ ἐπιβλέπῃ ὅλον τὸ κατὰστρωμα, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ διαδιβάξῃ τὰς διαταγὰς του εἰς τοὺς ἄνδρας τῆς φυλακῆς, τεταγμένους μεταξὺ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ἐμπροσθοῦ ἱστοῦ. Ἀπέναντι, δεξιᾷ, ἡ αὐτὴ διάταξις διὰ τὸν θαλαμίσκον τοῦ ὑποπλοιάρχου. Εἰς ἓνα ἕκαστον ὑπῆρχε μία κλίνη, ἐν ἐρμάριον, ἐν ἀνάκλιντρον, μία τράπεζα καρφωμένη εἰς τὸ πάτωμα, μία λάμπα κρεμαστή, διάφορα ναυτικά ἐργαλεῖα, ἐν βαρόμετρον, ἐν ὑδραργυρικὸν θερμόμετρον καὶ ἐν ναυτικὸν ὥρολόγιον.

Εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ὑποστέγου, ὑπῆρχον ἀκόμῃ δύο θαλαμίσκοι. Τὸ διάμεσον τετράγωνον ἐχρησίμευεν ὡς ἐστιατόριον, μὲ μίαν μεγάλην

τράπεζαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἐκατέρωθεν ἐπιμήκη θρονία, ἔχοντα κινητὰ ἐρεσίνωτα. Ὁ εἰς τῶν θαλαμίσκων τούτων εἶχεν ἐτοιμασθῇ δι' ἐμέ. Ἐφωτίζετο διὰ δύο θυρίδων, ἡ μία τῶν ὁποίων ἐδίδεκε πρὸς τὴν στενὴν διόδον, τὴν πλαγίως τῷ ὑποστέγῳ διήκουσαν, ἡ δὲ ἄλλη ὀπίσω, πρὸς τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου, παρὰ τὸν ὅποιον ἴστατο ὀρθίος ὁ πηδαλιούχος. Ὁ θαλαμίσκος μου δὲν ἦτο πολὺ μεγάλος, ἀλλ' εἶχεν ὅλα τὰ χρειώδη. Μόνον ἡ τραχύτης τῆς ναυτικῆς του κλίνης θὰ ἐπροκάλει τὰ παράπονα ἄλλου ἐπιβάτου. Ἀλλ' ἐγὼ ἤμην συνειδησμένος· ἐπειτα

δὲν ἐλογάριαζα νὰ μείνω ἐκεῖ-μέσα παρὰ ὀλίγας μόνον ἐβδομάδας, ὅσον δηλαδὴ θὰ διήρκει τὸ μέχρι Τρίσταν-Δακούνας ταξίδιον.

Παρὰ τὸν ἐμπρόσθιον ἱστὸν, εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τοῦ πλοίου, εὐρίσκετο τὸ μαγειρεῖον. Ἐκεῖθεν ἠνοίγετο ἡ κόγχη, ἐκ τῆς ὁποίας ἤρχιζεν ἡ καταβάθρα, ἡ ὁδηγοῦσα κάτω, εἰς τὰς θέσεις τοῦ πληρώματος καὶ εἰς τὸ δεύτερον κατὰστρωμα. Ἡ κόγχη αὕτη, κεκαλυμμένη διὰ χονδροῦ κηρωτοῦ ὑφάσματος, ἐν καιρῷ τρικυμίας ἐκλείετο ἐρμητικῶς, καὶ τὸ πλήρωμα ἦτο οὕτω προφυλαγμένον ἀπὸ τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ἐθραύοντο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.

Οἱ ὀκτὼ ἄνδρες, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ πλήρωμα, ὠνομάζοντο: Μαρτίνος Χόλτ, ἱστορράφος· Χάρδης, πάντων (καλαφάτης)· Ρόγερ, Δράπ, Φράνσης, Γρατιάνος, Μπούρρης, Στέρν,—ναῦται ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἕως τριανταπέντε ἐτῶν, ὅλοι Ἀγγλοὶ, ὀλοίγιανώτατοι, ὅλοι πειθήνιοι, ὑπὸ χεῖρα σιδηρᾶν.

Ἀς το εἶπω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς: Ὁ ἀνὴρ, ὁ ἐκτάκτως ἐπιβλητικὸς, εἰς μίαν λέξιν, εἰς ἐν νεῦμα τοῦ ὁποίου ὑπετάσσοντο ὅλοι, δὲν ἦτο ὁ πλοίαρχος τοῦ Ἀλβάνο ὑ, ἀλλ' ὁ δεύτερος, ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ. Βέστ, τριάκοντα δύο ἐτῶν.

Ταξιδεύω ἐπὶ ἑτῇ διέσχισα ὅλους τοὺς ὠκεανούς. Ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν μου συνήντησα παρόμοιον χαρακτήρα! Ὁ Τζέμ. Βέστ ἐγεννήθη εἰς τὴν θάλασσαν. Τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν διήλθεν ἐπὶ τοῦ σκάφους τοῦ πατρικοῦ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔζη ἡ οἰκογένεια. Οὐδέποτε, εἰς οὐδεμίαν ἐποχὴν τῆς ζωῆς του, ἀνέπτυεν ἄλλον ἀέρα, ἀπὸ τὸν ἀλμυρῶδη ἀέρα τῆς Μάγχης, τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἢ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἐγεννή-

«Ἄν ὁ Ἀλβανός εἶχε καρδίαν, ἡ καρδία αὕτη ἔπαλλεν εἰς τὰ στήθη τοῦ Τζέμ Βέστ!» (Σελ. 42, στήλ. 6.)

θη ναυτικός, και τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἦτο ἡ ζωὴ του ὅλη. Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἐταξείδευε πραγματικῶς, ἐταξείδευε διὰ τῆς φαντασίας. Ὑπηρετήσε διαδοχικῶς εἰς διάφορα πλοῖα ὡς ναυτοπαῖς, (μουτσος), ὡς δόκιμος, ὡς ναύτης, ὡς ὑποναύκληρος, ὡς ναύκληρος, καὶ τελευταῖον ὡς ὑποπλοίαρχος. Ἐπὶ τοῦ Ἀλβέρτου, ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνύ, ὑπηρετεῖ ὡς ὑποπλοίαρχος πρὸ ἐξ ἡδὴ ἐτῶν.

Ὁ Τζέμ. Βέστ δὲν εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νάνελλο ὑψηλότερα, οὔτε κἂν ἐζητεῖ νάποκτησῃ περιουσίαν. Ἐγνώριζεν ὅμως τὸ ἐπάγγελμα του κατὰ βάθος, καλλίον παντὸς ἄλλου, καὶ ἦτο ἡ ψυχὴ ἐνὸς ἱστογράφου.

Μέτριον ἀνάστημα, μᾶλλον ἰσχνός, ὅλος νεῦρα καὶ μῦς, εὐκίνητος ὡς γυμναστικός, δξύτατος καὶ διαπεραστικώτατος τὴν ὄρασιν· πρόσωπον σιτόχρουν, ἡλιοκαῆς, ἐξυρισμένον· χαρακτηριστικὰ κανονικὰ· φυσιογνωμία μαρτυροῦσα δραστηριότητα, εὐτολίμια καὶ φυσικὴ δύναμιν εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ἐντάσεως των, — ἰδοὺ ἐξωτερικῶς ὁ Τζέμ. Βέστ.

Ὡμίλει ὀλίγον, μόνον ὁσάκις ἠρωτᾶτο. Ἐδίδε τὰς διαταγὰς του διὰ φωνῆς εὐήχου καὶ διὰ λέξεων σαφῶν· οὐδέποτε δὲ τὰς ἐπανελάμβανε. Διότι ἐγνώριζε νὰ διατάσῃ κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ τον ἐννοοῦν ἀμέσως.

Ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἀφωσιωμένον ψυχῇ τε καὶ σώματι ἦτο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἀλβέρτου. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἀπετέλει μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ πλοίου του· ὅτι ὁ ὀργανισμὸς ἐκεῖνος, ὁ ἐξ ὕλης ἀψύχου, — ξύλου, σιδήρου, χαλκοῦ, υφάσματος καὶ σχοινίου, — ὤφειλεν εἰς ἐκεῖνον τὴν ζωὴν του δύναμιν· ὅτι ὑπῆρχε ταυτότης πλήρης μεταξὺ τοῦ ἐνός, τοῦ κατασκευασθέντος δι' ἀνθρωπίνης χειρός, καὶ τοῦ ἄλλου, τοῦ δημιουργηθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὁ Ἀλβέρτου εἶχε καρδίαν, ἡ καρδία αὐτῆς ἔπαλλεν εἰς τὰ στήθη τοῦ Τζέμ. Βέστ!

Ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ πλοίου, ἐλησμένησα νάναφέρω καὶ τὸν μάγειρον, ἕνα μαῦρον ἐξ Ἀφρικῆς, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ἐνδικότος. Ἦτο ἕως τριάντα ἐτῶν, (ἐξ ὧν τὰ δέκα διήλθεν ὡς μάγειρος ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνύ), φίλος δὲ στενὸς τοῦ Οὐρλιγκερλῆ. Ὁ ναύκληρος ἐγνώριζε πολλὰς συνταγὰς φαγητῶν, τὰς ὁποίας κάποτε ἐδοκίμαζεν ὁ Ἐνδικότος, ἀλλὰ χωρὶς ποτε νὰ προκαλέσῃ δι' αὐτῶν τὴν προσοχὴν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀλβέρτου. . .

Εἶπα, ὅτι τὸ ταξείδιόν μας ἤρχισεν αἰσίως. Ναὶ μὲν τὸ ψῆχος ἦτο δριμύ, — διότι τὸν Αὐγούστον, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ ἐπικρατεῖ ἀκόμη χειμῶν, — ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτο γα-

λινιαία καὶ ὁ ἄνεμος οὐριος. Ἡ ζωὴ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦτο πολὺ κανονικὴ, πολὺ ἀπλῆ, εἶχε δὲ κάποιαν μονοτονίαν ὅχι ἐντελῶς ἀνευ θελητήρου. Δύναμαι λοιπὸν νὰ εἶπω, ὅτι ἤμην εὐτυχὴς ἐν τῇ μονῶσει μου. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον μ' ἐβασάνιζε κάπως ἦτο ἡ περιέργεια νὰ μάθω, διατὶ ἄρα γε ἀνεκάλεσεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ τὴν πρώτην του ἀπόφασιν. Νὰ ἐρωτήσω περὶ τούτου τὸν ὑποπλοίαρχον; κόπος μάταιος! Μήπως ἐγνώριζε τὰ μυστικά τοῦ πλοίαρχου; Μήπως τὸν ἐμελλε διὰ τίποτε, ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας του; Μήπως ἦτο δυνατόν νὰ με διασωτῇ, μὲ τὰς μονοσυλλάβους του ἀπαντήσεις; . . . Εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου συνηντῶμεθα τρίς τῆς ἡμέρας, δὲν ἀντηλλάσσομεν οὔτε δέκα λέξεις. Πολυλάκις ὅμως συνελάμβανα τὸ βλέμμα τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκνύ, καρφωμένον ἐπιμόνως ἐπάνω μου, ὡς ἂν ἐπεθύμει νὰ μου ἀπευθύνῃ τὸν λόγον. . . Ἐφαίνετο ὅτι κάτι ἤθελε νὰ μάθῃ ἀπὸ ἐμέ, ἐν' ὃ ἐγὼ ἀπεναντίας ἤθελα νὰ μάθω κάτι ἀπὸ αὐτόν. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἐμέναμεν ἄφρονι καὶ οἱ δύο.

Ὅταν ἐπεθύμουν συνομιλίαν, δὲν εἶχα παρὰ νὰ πλησιάσω τὸν ναύκληρον. Τὸν εὕρισκα πάντοτε πρόθυμον νὰ φλυαρήσῃ, καὶ τὸσον πολὺ μάλιστα, ὥστε τὰς περισσοτέρας φορὰς τὸν ἀπέφευγα. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν παρέλειπε ποτὲ νὰ με χαιρετήσῃ, πρῶτ' καὶ βράδῃ, συγχρόνως δὲ νὰ μ' ἐρωτήσῃ: «πῶς περνῶ εἰς τὴν καμπάναν μου, ἂν εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν κουζίαν, καὶ ἂν ἤθελα νὰ παραγγεῖλῃ κανένα φαγητόν, ἀπὸ ἐκεῖνα που ἤξευρεν ἐκεῖνος, εἰς τὸν Ἐνδικότον. . .»

— Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, τῷ ἀπήντησα μίαν ἡμέραν. Ἀλλὰ τὸ συνειθισμένον μου ἀρκεῖ. . . Ἐδῶ τρώγει κανεὶς καλλίτερα, παρὰ καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ φίλου σας Ἀτκινς.

— Ἀ, τὸ διάβολο τὸν Ἀτκινς! Καλὸς ὅμως ἄνθρωπος κατὰ βάθος.

— Ὡ, κ' ἐγὼ αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι.

— Εἰμπορεῖ νὰ το χωρέσῃ ὁ νοῦς σας, κύριε Ζῶρλιγκ, ὅτι αὐτός, ἕνας Ἀμερικανός, ἀπεφάσισε νάποκατασταθῇ, καὶ οἰκογενειακῶς μάλιστα, εἰς τὴν Κεργαιλάνην; . . .

— Γιατί ὄχι;

— Καὶ νὰ εἶνε μάλιστα εὐχαριστημένος; . . .

— Δι' αὐτὸ δὲν μου φαίνεται νὰ ἔκαμε πολὺ ἄσχημα.

— Ἀδιάφορον! Ἄν ὁ Ἀτκινς μοῦ ἐπρότεινε νάλλάξωμεν θέσιν, θά τον ἐστελνὰ ἀπ' ἐκεῖ που ἦλθε. Ἀ, ἐγὼ το καυχῶμαι ὅτι ζῶ τὴν καλλίτερη ζωὴ τοῦ κόσμου!

— Σὲ συγχαίρω, Οὐρλιγκερλῆ!

— Εὐερετε τί θὰ πῇ, κύριε Ζῶρ-

λιγκ, νὰ εἰσθε ναύκληρος τοῦ Ἀλβέρτου; Χμ! τέτοια τύχη δὲν παρουσιάζεται δύο φορές. Ὁ πλοίαρχός μας ἀλήθεια δὲν ὀμιλεῖ πάρα πολὺ· ὁ ὑποπλοίαρχός μας ἀκόμη λιγώτερο. . .

— Ναί, τὸ παρετήρησα. . .

— Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; ἄφ' οὗ καὶ οἱ δύο τους εἶνε οἱ καλλίτεροι ναυτικοί, οἱ λαμπρότεροι ἄνθρωποι; Σὰς βεβαίω ὅτι θά τους χωρισθῇτε μὲ μεγάλην σας λύπην, ὅταν θὰ βγῇτε εἰς τὴν Τρίστην-Δακούναν. Καὶ νὰ ἰδῇτε ποῦ αὐτὸ δὲν ὀκρήσῃ, κατὰ τὸν καιρὸ που ἔχομε. Σὲ δέκα ἡμέρες τὸ πολὺ θὰ φῶμε τὰ 1300 μίλλια ποῦ χωρίζουν τὴν Κεργαιλάνην ἀπὸ τὸν Πρίγκιπα Ἐδουάρδον, καὶ σὲ ἄλλες δεκαπέντε ἡμέρες θὰ φῶμε καὶ 2,300 μίλλια, ποῦ χωρίζουν τὸν Πρίγκιπα Ἐδουάρδον ἀπὸ τὴν Τρίστην Δακούναν.

— Ποῖος τὸ ξεύρει, ναύκληρε! Ὁ καιρὸς πρέπει νὰ διατηρηθῇ ὁ ἴδιος. Καὶ ποῖος εἰμπορεῖ νὰ ἐγγυηθῇ δι' αὐτό;

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς διετηρήθη. Τὴν 18 Αὐγούστου, τὸ ἀπόγευμα, ὁ σκοπιωρὸς ἐσημείωσε, πλαγίως δεξιᾷ, τὰ βουνὰ τῆς Κροζέτης, — 42° 59' νοτίου πλάτους καὶ 47° ἀνατολικῆς μήκους, — τὸ ὕψος τῶν ὁποίων κυμαίνεται μεταξὺ ἑξακοσίων καὶ ἑπτακοσίων ὀργυῶν ὑπὲρ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Τὴν ἐπαύριον διήλθομεν πρὸ τῶν νήσων Κτήσεως καὶ Σβαίνης, αἱ ὁποῖαι συγχάζονται μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλιείας. Ἡ προσέγγισις εἰς ξηρὰν εἶνε ναυτικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον κινεῖ πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἦλπισα διὰ τοῦτο ὅτι ὁ πλοίαρχος θὰ εὕρισκεν ἀφορμὴν νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν του ἀπέναντι τοῦ ἐπιβάτου του. Ἀλλ' ἀφῆσαμεν ὀπίσω μας καὶ τὴν ξηρὰν· δὲν διεκρίνετο πλέον εἰς τὸν ὀρίζοντα παρὰ ἡ λευκὴ γραμμὴ τῶν χιόνων τῆς· καὶ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα. . .

Ἄν ἐπηλήθευσε τὸ προγνωστικὸν τοῦ Οὐρλιγκερλῆ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰνεφαίνοντο βορειοδυτικῶς αἱ κορυφαὶ τῶν νήσων Μαριώνης καὶ Πρίγκιπος Ἐδουάρδου. Δὲν ἐπρόκειτο ὅμως νὰ σταματήσωμεν ἐδῶ. Μόνον εἰς τὴν Τρίστην Δακούναν θὰ ἡγκυροβόλῃ ὁ Ἀλβέρτου, διὰ νάνανέωσῃ τὴν προμήθειαν τοῦ ὕδατος. Ἐλογάριαζα λοιπὸν ὅτι τὴν μονοτονίαν τοῦ ταξείδιού μας οὐδὲν ἐπεισόδιον θὰ διέκοπτε.

Τὴν πρωΐαν ὅμως τῆς 20 Αὐγούστου, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ ἦλθεν εἰς τὴν πρύμνην, — τὸν εἶδα πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξιν, διότι καμμία ὑπηρεσία δὲν τον ἐκάλει ἐκεῖ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, — καὶ ἐστάθη ἀπέναντι τῆς πυξίδος, τῆς ὁποίας παρετήρησε τὴν πλάκα μᾶλλον ἐκ συνηθείας παρὰ ἐξ ἀνάγκης.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΨΕΥΔΟΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΧΩ νὰ προσθεσω ὀλίγα ἀκόμη εἰς τὴν προηγούμενην μου ἐπιστολήν, ὅπου ἐν παρῶν ἐκαμα λόγον περὶ ψευδοῦς καὶ ἀληθοῦς ἀριστοκρατίας, καὶ νὰ ἱκανοποιήσω τὰς ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι βεβαίως θὰ ἐγενήθησαν εἰς τὸ πνεῦμά σας: Ποία εἶνε ἡ πρώτη; Ποία εἶνε ἡ δευτέρα;

Πρῶτον καὶ κύριον πρέπει νὰ γνωρίζετε, — ὅσοι τοῦλάχιστον δὲν ἔτυχε νὰ το μάθετε, — ὅτι τὸ Κράτος μας, ἀπέναντι ἄλλων Κρατῶν, ἀποτελεῖ μίαν μεγάλην καὶ ἐντιμωτάτην ἐξάίρεσιν: Οὐτε ἀπονέμει, οὔτε ἀναγνωρίζει τίτλους εὐγενείας. Κατὰ ρητὸν ἀρθρον τοῦ Συντάγματος μας, ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶνε ἴσοι. Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει παρ' ἡμῖν, ὅπως ἄλλου, ἐπίσημος καὶ ἀνεγνωρισμένη ἀριστοκρατία, τάξις εὐγενῶν ἰδιαιτέρᾳ, μὲ τίτλους, μὲ οἰκόσημα καὶ μὲ προνόμια. Εἶσαι Ἕλλην; Αὐτό σου ἀρκεῖ. Ἐχεις τὸν ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον τῶν τίτλων. Καμμία ἀνάγκη νὰ ὀνομάζεσαι πρίγκιψ ἢ δούξ ἢ μαρκήσιος, ὅταν ὀνομάζεσαι Ἕλληνα. Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸν νὰ σε κάμῃ νὰ διακρίνεσαι ἐπὶ εὐγενείᾳ καταγωγῆς ἀπέναντι οἰουδήποτε ἄλλου ξένου, διότι εἶσαι ἀπόγονος τῶν ἐνδοξοτέρων προγόνων. Οὐτε τίτλος ἄλλος οἰσδῆποτε θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ σε κάμῃ, σὲ τὸν Ἕλληνα, νὰ διακρίνεσαι ἀπέναντι τῶν ὁμοεθνῶν σου, τῶν Ἑλλήνων ὅπως σύ, τῶν εὐγενῶν καὶ ἐνδόξων ὅπως σύ. . .

Ἐν τούτοις μία κοινωνία, ὅφ' οἰονδῇποτε Σύνταγμα καὶ ἂν ἔξῃ, οἰσδῆποτε νόμους ἢ ἔθιμα καὶ ἂν ἔχῃ, οἰσδῆποτε ἄρχας ἰσότητος καὶ ἂν ἀκολουθῇ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ διαιεθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς Τάξεις. Ὅπως τὰ ἄτομα, οὕτω καὶ αἱ οἰκογένειαι διακρίνονται· ἀδιάφορον ἂν ἡ διακρίσις δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπίσημως διὰ τίτλου ἢ διὰ προνομίου· ἀναγνωρίζεται ὅμως ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ, καὶ αὐτὸ εἶνε ἀρκετόν. Οἰκογένειαι ἀρχαῖαι, ἐπὶ γενεὰς συγκεντρώσασαι καὶ διατηρήσασαι πλοῦτον, δύναμιν, ἀξιώματα, σοφίαν, ἐπιρροήν, δόξαν· οἰκογένειαι ὑποβληθεῖσαι εἰς μεγάλας καὶ περιφανεῖς θυσίας ὑπὲρ τοῦ ἔθνους· οἰκογένειαι ἀναδείξασαι ἡ-

ρωας ἢ μεγάλους πατριώτας καὶ εὐεργέτας, ἢ ἐξόχους λογίους· οἰκογένειαι φέρουσαι ὄνομα δοξασθὲν ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας· οἰκογένειαι διακρινόμεναι ἐπὶ πλούτῳ, μορφῶσει, εὐγενείᾳ, ἀγωγῇ καὶ φιλοπατρίᾳ, — ἰδοὺ ἡ ἑλληνικὴ, ἡ ἀληθὴς ἀριστοκρατία μας. Δύναται τις νὰ εἶπῃ, ὅτι δὲν εἶνε ἀριστοκρατικὴ ἡ οἰκογένεια τοῦ Καποδίστρια παραδείγματος χάριν; ἢ τοῦ Κανάρη; ἢ τοῦ Μαυρομιχάλη; ἢ τοῦ Κουντουριώτου; ἢ τοῦ Ὑψηλάντου; ἢ τοῦ Σούτσου; καὶ τόσαι ἄλλαι ἀκόμη ἀληθῶς εὐγενεῖς, ἀληθῶς ἀριστοκρατικαὶ ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι;

Ἀλλ' ὅπως τὸ φῶς ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὴν σκιάν, οὕτω παρὰ τὴν ἀληθῆ ζῇ καὶ ἡ ψευδὴς ἀριστοκρατία. Ὑπάρχει μία τάξις κοινωνικὴ, ἀξιοῦσα ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, ἀλλὰ μὴ ἔχουσα οὐδένα ἐκ τῶν τίτλων, τῶν ἀνεπισήμων μὲν ἀλλὰ μεγάλων, οἱ ὁποῖοι διακρίνουν τὴν ἑλληνικὴν ἀριστοκρατίαν. Ἀπεναντίας, ἡ τάξις αὕτη εἶνε ἡ ἄρνησις τῆς προηγούμενης. Περὶ ἀριστοκρατίας ἔχει ἄλλας, ἰδικὰς τῆς ὅλης ιδέας. Νομίζει, παραδείγματος χάριν, ὅτι ἀρκεῖ νὰ εἶσαι ὀλίγον πλούσιος, ἀρκεῖ νὰποστρέφῃσαι ἐκ συστήματος πᾶν ὅ,τι ἐλληνικὸν καὶ νάγαπᾷς πᾶν ὅ,τι ξένον, ἀρκεῖ νὰ περιφρονῇς τὴν γλῶσσάν σου καὶ τὰ ἔθιμά σου, ἀρκεῖ νὰ ἐνδύσαι κατὰ τὸν παρισινὸν συρμόν, καὶ νὰ φορῇς μονόκλ, καὶ νὰ ὀμιλῇς γαλλικὰ ἢ καὶ ἑλληνικὰ ἀλλὰ μὲ ξενίζουσιν προφοράν, — καὶ ἰδοὺ, ἐχειροτονήθῃς ἀμέσως ἀριστοκράτης. Παύων νὰ εἶσαι Ἕλληνα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτήν, γίνεσαι διαμῆς μαρκήσιος καὶ πρίγκιψ καὶ κόμης καὶ δούξ. Μῆσος λοιπὸν καὶ περιφρόνησις πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα! ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε χυδαία· τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα εἶνε πρόστυχα· ἡ ἑλληνικὴ τέχνη εἶνε βάνανος· ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία εἶνε μηδαμινή· ἡ ἑλληνικὴ πατρις εἶνε ἀδόξος· τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἶνε αἰσχος!

Τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ἀξίωσιν σήμερον, ὅτι ἀποτελοῦν τὸ ἀφρόγαλα τῆς κοινωνίας μας! Τοιοῦτοι ἄνθρωποι καυχῶνται ὅτι εἶνε οἱ ἀληθεῖς μας ἀριστοκράται! Καὶ εἰς μίαν ἐκ τῶν οἰκογενειῶν τούτων ἀνήκει καὶ ἡ δυστυχὴς κόρη, ἡ πρώην συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως, ἡ ὁποία παρητήθη διὰ νὰ ἐγγραφῇ «εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἀλφειὸν».

Τί εἶνε ἐπιτέλους οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, καὶ διατὶ νὰ ἔχουν ἀξιώσεις ἀριστοκρατίας; Εἶνε πλούσιοι; Ἐστὼ· ἀλλὰ μόνον ὁ πλοῦτος δὲν ἀποτελεῖ τίτλον εὐγενείας. Ὑπάρχουν ἐντιμωτάτοι παντοπῶλαι, χωρὶς καμμίαν ἀξίωσιν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πολὺ μεγαλητέραν περιουσίαν ἀπὸ αὐτοὺς ἀπεναντίας ὑπάρχουν

ἄνθρωποι ἀληθῶς εὐγενεῖς, φέροντες ἀληθῶς μεγάλα καὶ ἱστορικὰ ὀνόματα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔχουν περιουσίαν. . . Εἶνε Ἕλληνες τοῦλάχιστον; Ὁχι· διότι δὲν θέλουν, δὲν καταδέχονται νὰ εἶνε. Προσέφεραν ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ ἔθνος των; Ἀλλ' εἰς ποῖον ἔθνος, ἄφ' οὗ περιφρονοῦν ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν; Ἐχουν ἀνεγνωρισμένους τίτλους καὶ περιγαιμνάς; Ἀλλ' ὄχι· διότι οὐδεὶς Ἕλληνα ἔχει. Τί εἶνε λοιπὸν; . . . Ἀλλὰ τί εἶπα: Εἶνε ἀπλοῦστατα ψευδοαριστοκράται.

Διὰ νὰ ἰδῇ κανεὶς ἀμέσως πόσον εἶνε κωμικοὶ οἱ ἄνθρωποι αὗτοι, οἱ δῆθεν Ἕλληνες ἀριστοκράται, ἄς φαντασθῇ παραδείγματος χάριν ἕνα Γάλλον μαρκήσιον, ἢ ἕνα Ἀγγλον λόρδον, ἢ ἕνα Ρῶσσον κόμητα, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ θέλῃ, νὰ μὴ καταδέχεται νὰ εἶνε Γάλλος, ἢ Ἀγγλος, ἢ Ρῶσσος! . . . Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς πόσον πρέπει νὰ τους μισῇ, νὰ τους ἀποστρέφεται, ἄς συλλογισθῇ ὅτι ὁ Ἕλληνα, ὁ φύσει ὑπερήφανος καὶ φιλόπατρις, δὲν δύναται ν' ἀνεχθῇ καὶ νὰ ἐννοήσῃ ἄλλην ἀριστοκρατίαν, εἰμὴ τὴν ἐξόχως ἀγαπῶσαν τὴν Ἑλλάδα. Εἶσαι ἀπόγονος οἰκογενείας, ἡ ὁποία ἡγάπησε καὶ ἐδόουλεσε περιφανῶς τὴν Ἑλλάδα; Εἶσαι ἀριστοκράτης. Ἀγαπᾷς καὶ δουλεύεις περιφανῶς τὴν Ἑλλάδα; Εἶσαι ἀριστοκράτης. — Ἐχε ὅμως ὅσον πλοῦτον θέλεις, ὀμίλει ὅσας ξένας γλώσσας θέλῃς, ἔχε μέγαλα, ἵππους καὶ ἀμάξας· δίδε χαροὺς καὶ ἐσθλάς ὅσας θέλῃς· ἂν δὲν ἔχῃς φιλοπατρίαν, ἂν δὲν θυσιάζεσαι διὰ τὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶσαι ἀριστοκράτης!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΩΔΕΚΑ ΜΕ ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 38)

Ὁ Ἰούνιος εἶχε μαζί του καὶ τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Ἰούλιο ν.

Αὐτὸς ἦταν παχὺς καὶ χονδρός, ντυμένος ἐλαφρότατα, μ' ἕνα ψάθινο σκιάδι. Εἶχε πολὺ λίγα πράγματα μαζί του, «γιατί εἶνε τόσο βαρεὶά μὲ τὴν ἑσπέρην!» Ἐκρατοῦσε μόνον ἕνα σκουφάκι τοῦ λουτροῦ καὶ ἕνα πανταλόνι γιὰ τὸ κολύμβημα, ὅλα-ὅλα, καὶ ἐμαστοῦσε μὲ βρεξί σῦκα.

Τώρα ἦλθε ὁ κύριος Αὐγουστος· δὲν ἀγαποῦσε αὐτοὺς τὴν κρεωφαγίαν, ἀλλὰ ἔκρατοῦσε ἕνα κοφινάκι σταφύλια. Ἦταν καὶ προσφύτης τοῦ καιροῦ, ἀναγνωρισμένος.

Ἰδοὺ κατόπιν του καὶ ὁ ζωγράφος· αὐτὸν τὸν ἐγνώριζε τὸ δάσος· τὰ φύλλα του ἐπρεπε νάλλάξουν χρῶμα· τοὺς εἶδε διάφορα χρώματα, κόκκινα, κίτρινα, στατιὰ. Ἀγαποῦσε ὅμως καὶ τὰ γράμματα καὶ ἄνοιγε ἰδιοχείρως τὰ σχο-

λεϊα. Έκρατοῦσε ένα *δοχεῖο με χρώματα και ένα βιβλίο.

Κατόπιν του ἰδοῦ ἕνας ἄλλος μ' ἕνα μεγάλο βαρέλι, ἔτὸν ὤμο. Οἰονόμης πρώτης τάξεως, ἀλλὰ πωλεῖ μόνον ἐφετεῖνὰ κρυστά. Ἐξεθείαζε τὴν ποιότητα τοῦ κρασιοῦ του, ἀλλὰ κανεὶς σχεδὸν δὲν ἄκουε τίποτε, ἀπὸ τὸν βῆχα καὶ τὸ πτάρνισμα τοῦ πλαινοῦ του. Ἦταν ὁ Νοέμβριος, ποῦ κατέβηκε κι' αὐτός.

Εἶχεν ὁ καϊμένος καταρροή, μιὰ φοβερὴ καταρροή, ὥστε ἐσκουίπιζε διαρκῶς τὴ μύτη του μ' ἕνα σενδόνι ἀντὶ μανδηλίου. Τὸ συνάχι θὰ του περνοῦσε μόνον ὅταν θάρχιζε νὰ κόβῃ ξύλα· αὐτὸ ἦταν τὸ ἐπάγγελμά του· τὸ βράδυ ἔκαμνε καὶ παγοπέδιλα, διότι ἤξευρε, ὅτι γρήγορα θὰ ἐχρειάζοντο αὐτὰ τὰ ἀστεῖα παπούτσια· ὅχι βέβαια γιὰ τὰ ἐλληνοπούλα, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν βορεινῶν τόπων.

Ἰδοῦ τέλος πάντων καὶ ὁ τελευταῖος, ἕνα γεροντάκι μὲ κάτασπρα μαλλιά· ἦταν παγωμένος, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἔλαμπαν σὰν δύο ἄστρα· ἐκρατοῦσε ἔστω χέρι του ἕνα κρεββατάκι μικρὸ καὶ κομψό.

«Σ' αὐτὸ τὸ κρεββατάκι θὰ γεννηθῇ ὁ Χριστός, εἶπε· καὶ μ' ὅλο τὸ κρύο, θὰ ζεστάνῃ ὅλες τὲς καρδιές μ' ἑλπίδα καὶ ἀγάπη τὸ οὐράνιο βρέφος.»

«Ἐ, τώρα πλέον ἐτελείωσε, εἶπεν ὁ φρουρός· τοὺς ἔχομε καὶ τοὺς δώδεκα· ἄς πάῃ τὸ λεωφορεῖο ἔστω καλὸ.»

«Ἄς εἰσέλθουν οἱ κύριοι, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον. Τὰ διαβατήρια τὰ κρατῶ· ἰσχύει τοῦ καθενὸς γιὰ ἕνα μῆνα· ὅταν περάσῃ, θὰ γράψω ἐπάνω ἔστω διαβατήριο τῇ διαγωγῇ ποῦ ἔδειξε.»

«Λάβετε τὸν κόπον, κύριε Ἰανουάριε, νὰ περάσετε μέσα πρώτος.»

Καὶ ἐμβῆκεν ὁ Ἰανουάριος.

«Ὅταν ἡ τελευταία ὥρα τοῦ ἔτους κτυπήσῃ εἰς τὸ ὥρολόγι, θὰ σοῦ πῶ τί οἱ δώδεκα ἔφεραν εἰς ἐμένα καὶ εἰς ὅλους μας· τώρα ἀκόμη δὲν το ξέρω. Καὶ οὔτε οἱ ἴδιοι ἴσως δὲν το ξέρουν ἀκόμη! διότι ζοῦμε σὲ παράξενους καιρούς. . .

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδερσεν
NIX

ΜΗΝ ΠΕΤΑΣ ΠΟΤΕ !

Μὴν πετᾶς ποτὲ ἔστω γῆ, μὲ κάκια,
Τὸ ψωμί που σοῦνε περιττό.
Πόσα ἄλλα δύστυχα παιδάκια
Γλύκισμα θὰ τῶχαν ἐκλεκτό !

Δὲν σκορπᾷ πάντα ἡ Τύχη δῶρα,
Καὶ καιρὸς μπορεῖ νά ληθῇ πικρός,
Ποῦ νὰ πῇ: «Ἀχ! νάχα πάλι τώρα
Τὸ ψωμί που πέταγα μικρός !»
(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

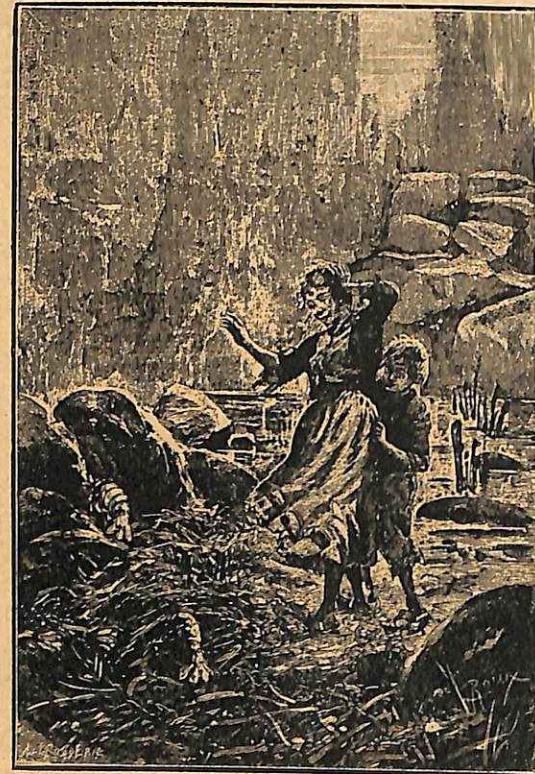
ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 36)

— «Νά, πάρε, πουλάκι μου» τῷ εἶπε· καὶ μαζί μὲ τὸ λαρδί τοῦ ἔδωσε καὶ ψωμί ἄρκετόν, διότι εἶχαν ἀκόμη διὰ νὰ ζήσουν δύο ἡμέρας. Ἡ ἀγαθὴ Μηλιά ἤρκεσθη μόνον εἰς ὀλίγον τυρί, καὶ ἐφύλαξε τὸ λαρδί που ἔμεινε, διὰ τὸν ἀδελφόν της.

Ἡ Μηλιά ἐφρόντιζε διὰ τὸν Γιαννάκην, ὅπως μητέρα διὰ τὸ παιδί της. Ἀ-

Τότε βγάξει καὶ αὐτὴ μιὰν φωνήν, ἀλλὰ φωνὴν χαρᾶς...
(Σελ. 44, στήλ. γ'.)

φότου τὸν ἐπῆρε μαζί της εἰς τὸν Βράχον, εἶχεν ἀναλάβῃ μεγάλην εὐθύνην, καὶ το ἐνοοῦσε. Τί θὰ ἐγίνετο τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί, ἂν ἔξαφνα ἀρρωστοῦσεν ἀπὸ τὸ ψῦχος τῆς νυκτὸς καὶ ἀπὸ τὴν πείναν τῆς ἡμέρας; . . . Τοῦλάχιστον ἐδῶ εἶχε τὴν ἀδελφὴν του, ποῦ τον ἀγαποῦσε καὶ τον ἐπεριποιεῖτο· ἐνῷ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κακοῦ ἐκείνου χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τον πάρῃ καὶ νὰ τον βάλῃ «νὰ δουλέψῃ ἔστω γερά», καὶ ἀπὸ πείναν ἴσως θὰ ὑπέφερε, καὶ ξύλον βέβαια θὰ ἔτρωγεν... Ἄ, ὅχι! ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐγκατέλειπε τὰ ἀδελφάκια που εἶχαν πίστιν εἰς Αὐτόν. Καὶ ἡ Μηλιά ἔβαλε τὸν ἀδελφόν της νὰ γονατίσῃ πλησίον της καὶ παρεκάλεσαν μαζί τὸν πατέρα των καὶ τὴν μητέρα των, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὸν οὐρανόν, νὰ τα ἐπιδλέπουν καὶ νὰ τα προστατεύουν. . .

Τὴν ὥραν ποῦ ἐκοιμῶντο τὰ παιδιὰ, εἶχε γίνῃ ἡ ἀμπωτις, κατόπιν ἦλθεν ἡ

παλίρροια. Σήμερον ὅμως τὰ νερά θὰ πεσύροντο τὴν ἡμέραν, καὶ ἡ Μηλιά θὰ ἐπρόφθανε νὰ πιάσῃ τίποτε ψάρια, ὅταν ἡ θάλασσα εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ Βράχου θὰ ἦτο πλέον ρηχὴ. Τῶντον, κατὰ τὸ μεσημέρι, τὸ νερόν ἤρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν τρύπαν καὶ νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀρχὴν σιγά, ἔπειτα γρήγορα. Ἔως τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εἶχε φανῇ κανένα ψάρι· ἀλλὰ νά, ἡ Μηλιά εἶδε τώρα ἕνα γόγγρον, ὁ ὁποῖος ἐσύρθη ὡς τὴν τρύπαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐχάθη... Καὶ οἱ καρκίνοι, ἅμα ἐνόησαν ὅτι τὸ νερόν καταβαίνει, ἐξετρώπωνσαν ἀπὸ τὰ φύκη καὶ ἐβγήκαν εἰς τὸ πέλαγος διὰ τοῦ συνεισμένου των δρόμου.

Ἡ Μηλιά μὲ γυμνὰ πόδια καὶ μὲ ἀνασηκωμένον φουστάνι, ἐκυνήγησε μιὰν γλῶσσαν· ἀλλὰ τὸ ψάρι ἐδείχθη ταχύτερον ἀπὸ αὐτήν, καὶ ἡ ψαροπούλα ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κλίμακα, λυπημένη διὰ τὴν ἀποτυχίαν της. Οὕτω κάθε ἡμέραν ἔδλεπεν ἐμπρός της νὰ περνᾷ τόση τροφὴ διὰ τὸν Γιαννάκην, καὶ ὅμως δὲν κατάρθωνε νὰ συλλάβῃ τίποτε... Ἐξαφνα ἐνουμήθη ὅτι εἰς πολλοὺς κολπίσκους τῆς παραλίας, οἱ ἄλιεῖς κατεσκεύαζαν ἕνα περίφραγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἄφιναν μιὰν τρύπαν ἀνοικτήν, διὰ νὰ εἰσέρχονται τὰ ψάρια· ἀλλ' ἂν οὐ εἰσέρχοντο, ἀπὸ τὴν ἡλιθιότητά των δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐξέλθουν πλέον, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιάνοντο, ὅπως καὶ μέσα εἰς τὰ δίκτυα.

Ἀμα ἔφυγεν ὅλον τὸ νερόν, ἡ Μηλιά κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκάλεσε τὸν ἀδελφόν της νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἀπὸ τὸν σωρὸν ἐκείνον τῶν ξύλων ἤρχισε νὰ διαλέγῃ πασσάλους, ἕνα, δύο, τρεῖς. . . Ὁ Γιαννάκης ἔκαμνε τὸ ἴδιον· ἀλλ' ἔξαφνα βγάξει μιὰν φωνήν, καὶ τρέχει νὰ φύγῃ τόσον γρήγορα, ὥστε σκοντάπτει καὶ στρώνεται κάτω. Εὐτυχῶς ἡ ἄμμος εἶνε μαλακὴ καὶ ὁ Γιαννάκης δὲν παθαίνει τίποτε· σηκώνεται πάλιν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φεύγῃ πρὸς τὴν κλίμακα. Τρέχει καὶ ἡ ἀδελφὴ του καὶ τὸν φθάνει.

«Τί ἐπαθες; τί εἶνε; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ ξύλα. . . εἶνε... ὅλῳ θεριά! ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς κατατρομαγμένος.

— Τί θεριά;

— Νά, θεριά μεγάλη... τόσα.

— Ἐλα νὰ μού'τα δείξῃς.

— Ἀμὲ ἂν μας δαγκάσουν;

— Ἐλα, φοβεριστάρη· δὲν ἔχουμες μπαστούνια;

Καὶ ἡ Μηλιά ἐπῆρε τὸν ἀδελφόν της καὶ ἐπέστρεψαν μαζί εἰς τὸν σωρὸν τῶν ξύλων. Τότε βγάξει καὶ αὐτὴ μιὰν φωνήν, ἀλλὰ φωνήν χαρᾶς. . . Τὰ θεριά τοῦ Γιαννάκη ἦσαν ἀστακοί, οἱ ὁποῖοι ἐπερπατοῦσαν βαρεῖα ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμο καὶ ἐπροσπαθοῦσαν μὲ κόπον νὰ κρυφθοῦν πάλιν κάτω ἀπὸ τὰ ξύλα. Φαίνεται ὅτι ἐκεῖ ἦτο ἡ ἐπαυλὶς των, ὅπου κατέφευγαν διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν καὶ νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῆς θαλάσσης καὶ ἀπὸ τὴν κακίαν τῶν ψαράδων. . .

Ἡ Μηλιά ἔπιασε τὸν μεγαλύτερον καὶ ἄφησε τοὺς ἄλλους νὰ κρυφθοῦν εἰς τὸ ἄστυλόν των. Ἡ κόρη ἔκαμε θάρρος, ἐσχότωσε τὸν ἀστακὸν μ' ἕνα κτύπημα ξύλου, διὰ νὰ μὴ της φύγῃ, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν της. Ἐφύτευσε βαθεῖα τοὺς πασσάλους εἰς τὴν ἄμμο, τοὺς παρέταξεν εἰς τὴν γραμμὴν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐσχημάτισεν ἕνα περίφραγμα, εἰς σχῆμα Γ. Καὶ ἐπειδὴ ἐκοπίασε πολὺ, ἠθέλησε νὰ ἀναβῇ ἐπάνω καὶ νὰ ὁραιοσθῇ μὲ ὀλίγον νερόν τῆς δεξαμενῆς. Ἐσκυψε νὰ πάρῃ τὸν ἀστακὸν της, ὅταν ὁ Γιαννάκης, βλέπων ὅτι ἦτο πλέον φόβιος καὶ ἀκίνδυνος, ἐπρότεινε νὰ τον φορτωθῇ αὐτός. Ἀλλὰ ἦτο τόσῳ μεγάλος, ὥστε θὰ τον ἐδυσκόλευε πολὺ. Καὶ οὕτω τὸν ἀνέβασεν ἡ Μηλιά.

Τὰ παιδιὰ εἶχαν κουρασθῇ ἔπολῳ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ ἡ πείνα τοῖς ἦλθε ἔσση-μερα ἐνωρίς. Τί καλὰ ποῦ εἶχαν πιάσῃ τὸν ἀστακὸν! Θὰ τον ἐμαγεύεσαν μὲ θαλάσσιον νερόν, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τοῦτο τὸ προτέρημα, ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἀλάτι.

Θὰ τον ἐμαγεύεσαν; Ναί· ἀλλὰ πῶς; ἐσυλλογίζετο μὲ ἀνησυχίαν ἡ Μηλιά. Δὲν εἶχε πάρῃ μαζί της οὔτε πურεῖα, οὔτε τίποτε· ἀδύνατον λοιπὸν νὰ ἀνάψῃ φωτιάν... ἀδύνατον νὰ μαγεύσῃ. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικά μύδια, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἰδῇ εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ Βράχου, καὶ τὰ ὁποῖα ἐν ἀνάγκῃ ἠμποροῦσαν νὰ φαγωθοῦν καὶ ὡμά, τίποτε ἄλλο, οὔτε ἀστακοί, οὔτε ψάρια, οὔτε γαρίδες, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν χωρὶς φωτιάν.

Ἡ θάπείνησκαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν πείναν, ἡ θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ἐξέλθουν μὲ κίνδυνον νὰ συναντήσουν τὴν κάπηλον καὶ νὰ συρθοῦν εἰς τὸ χωρίον, ὅπου θὰ τα ἐκακομεταχειρίζοντο καὶ θὰ ἐκρατοῦσαν φυλακισμένα. . . Ἡ Μηλιά, χωρὶς νὰ δείξῃ τίποτε εἰς τὸν ἀδελφόν της ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν της, ἐσυλλογίσθη καλὰ καὶ εὗρεν ἕν μέσον σωτηρίας: Τὴν νύκτα ἐκείνην, μετὰ τῶν δύο ἀμπωτίδων, θὰ ἐπῆγαινε εἰς τὸ σπῆτι των καὶ θὰ ἔπερνε πურεῖα, ρετσίνια, — κάτι κερὰ ἀπὸ ρητίνην, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ χωρικοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων, — μιὰν κατσαρόλαν, δύο

ξύλινα χουλιάρια καὶ τέλος πάντων ὅ,τι ἄλλο χρήσιμον θὰ εὑρίσκε. Ἐσυλλογίσθη ἂν ἔπρεπε νὰ πάρῃ μαζί της καὶ τὸν Γιαννάκην. Θὰ τὴν ἐδυσκόλευε πολὺ... Ναί, ἀλλὰ πῶς νὰ τον ἀφήσῃ μόνον εἰς τὸ σπήλαιον, νύκτα ὥρα; Ἄν ἐξυπνοῦσεν ἔξαφνα καὶ δὲν ἔδλεπε τὴν Μηλιάν πλησίον του, ἦτο ἱκανὸς νὰ τρελαθῇ ἀπὸ τὸν φόβον του. — Ὅχι, ὅχι! Θὰ τον ἔπερνε, θὰ ἐπῆγαινε μαζί καὶ οἱ δύο. Ἐπὶ τέλους καὶ ὁ Γιαννάκης ἠμποροῦσε νὰ σηκώσῃ κανένα πρᾶγμα.

Ἡ θάλασσα θὰ πεσύρειτο κατὰ τὰς δέκα· τὰ μεσάνυχτα τὰ παιδιὰ θὰ ἐβγαίναν ἔξω, ἀπὸ τὸν ὑπόγειον διάδρομον. Ἐπρεπε ὅμως νὰ μείνῃ ἄγρυπνη ὡς ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ Μηλιά. Ἀρκετὴ ἄλλως τε δυσκολία θὰ ἦτο ποῦ ἔπρεπε νὰ σηκώσῃ μὲς τὸν ὑπνον τοῦ Γιαννάκην καὶ νὰ τον πείσῃ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. . . Θὰ ἐτρόμαζεν ἴσως ὁ μικρὸς καὶ θὰ ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ. . . Καὶ ἂν ἦκουε κανεὶς τὰς φωνάς του; . . Ἡ φωνὴ τῶν παιδιῶν ἀκούεται μακριά, εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτὸς. Καὶ οἱ ψαράδες, οἱ ὁποῖοι ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπλώνουν τὰ δίκτυά των, θὰ ἐνοοῦσαν τί τρέχει καὶ ἴσως θὰ παραφύλαγαν νὰ τοὺς πιάσουν, μὲλὶς ἐβγαίνουν ἀπὸ τὴν κρύπτην των.

(Ἐπεταί συνέχεια). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Κούτσα-κούτσα νάτος πάλι καὶ ὁ μπάμπος ὁ Φλεβάρης!
Γκούχου! γκούχου! ὅλο βῆχει κουρασμένος κι' ἀρρωστητάρης,
κι' οὔτε μας καλημερίζει, μόν' μᾶς βλέπει θυμωμένος
κ' ἔρχεται λαχανιασμένος
σὲ μιὰ κάπα τυλιγμένος.

Τρίζουν κρούσταλλα καὶ πάγῃ ἀπ' τὸν δρόμο ποῦ περνάει,
κι' ὁ χιονιάς βαρεῖα βογγάει,
καὶ τ' ἀρνάκια τὰ καϊμένα μὲς τῇ στάνῃ τὰ παγόνει
καὶ τῇ φύσι μὲ σενδόνι
τοῦ θανάτου σαβανόνει.

Μὰ πῶς καίει κ' ἡ φωτιά μας! Γειτονόπουλα, ὁρίστε
καὶ ἀντίκρυ ἀπ' τὴν γωνιά μας ζεσταθῆτε καὶ καθῆστε.
Νὰ καὶ σύ, φτωχέ μου Γεώργο, καὶ φαγάκι καὶ ρουχάκια
κ' ἔλα, πές μας ἱστορίες κι' ὤμορφα παραμυθάκια.

Ξοῦ! ξοῦ! ξοῦ! ὦρα καλὴ σου! Σ' τὸ καλὸ, κουτσὲ Φλεβάρη!
Τράβα, γέρω-διακονιάρη!
Τί τοῦ κάκου, πεισματάρη,
ἀγριεύεις; Νά, σιμόνει
ὁ κύρ Μάρτης, ποῦ μὲ μόνῃ
μιὰ ματιὰ σὲ κακαρώνει.

I. II. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

HN 14 Ιανουαρίου (και όχι την 11, όπως είχαν προαναγγείλῃ, διότι, ἔνεκα τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐπιστολῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, δὲν ἤδυνήθημεν νὰ ἐγγράψωμεν, τοὺς συνδρομητὰς εἰς τὸ Μητρώον καὶ νὰ ἐτοιμάσωμεν ἐγκαιρῶς τὴν Κληρωτίδα) ἐγένετο ἐν τῷ Γραφείῳ μας, ἐνώπιον τῶν κἀτωθι ὑπογεγραμμένων, ἡ Κ λ ῆ ρ ω σ ι ς τ ῶ ν Δ ὶ ω ρ ῶ ν τ ῆ ς Δ ι α π λ ᾶ σ ε ω ς· ἐξήχθησαν δὲ ἐκ τῆς Κληρωτίδος τὰ ἐξῆς ἑκατὸν ὀνόματα κατὰ σειράν:

1. Ἀγγελικὴ Π. Δημητροπούλου, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισεν ἓν ὄρολογιον τῆς τσέπης.
2. Μαρία Ι. Παυλίδου, Ἀλεξανδρείας· ἐκέρδισεν τὴν περτάτομον ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου.
3. Πέτρος Κ. Γεωργιάδης ἐκ Σμύρνης· ἐκέρδισεν τέσσαρας τόμους τῶν εἰκοτογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
4. Ραλλὸς Σ. Παπάρογλου, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως· ἐκέρδισεν ἓν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου.
5. Νικόλαος Μεταξοπούλου, ἐκ Νικομηδείας· ἐκέρδισεν μίαν συσκευὴν γραφείου, ἥτοι μελανοδοχεῖον, κοινυλοφόρους, πέννες, μολυβδοκότυλα, χαρτοκοπτήρα, κλπ.
6. Εὐριπίδης Μ. Οἰκοδόμος, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰκοτογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
7. Ἀντιγόνη Θεοφίδου, Τερένδου· ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰκοτογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
8. Ἀναστάσιος Σ. Διάκης, Θεσσαλονίκης· ἐκέρδισεν ἓν ἐξυπνητῆριον ὁρολόγιον τῆς τραπέζης.
9. Παρασκευὸν ἐλ. Φουντουκλή, Διτωλικὸν· ἐκέρδισεν τὸ δίτομον Λεξικὸν ὑπὸ Γιάννου.
10. Γεώργιος Ἀνδρέου Ψύλλας, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισεν μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11—20) ἐκέρδισαν ἑκάστη μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1899.

11. Σπυρίδων Γρ. Μαριάδης, Λευκάδος.
12. Ἀντώνιος Κυριακίδης, Ἀθηνῶν.
13. Δημήτριος Εὐσταθιάδης, Πόρου.
14. Ἰωάν. Γ. Καψῆς, Μιτυλήνης.
15. Ἐλένη Μαρτινέλη, Κερκύρας.
16. Φαίδων Χρ. Σαμαρσιδης, Κωνσταντινουπόλεως.
17. Νίκος Δ. Κατερινόπουλος, Ἀθηνῶν.
18. Ἰωάννης Α. Γαλιάτσας, Κερκύρας.
19. Ἀδὰμ Κ. Θεοφύλακτος, Τραπεζοῦντος.
20. Ἀρτεμίδης Σ. Ἀραβαντινοῦ, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21—30) ἐκέρδισαν ἑκάστη δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἥτοι ἓνα τοῦ 1894 καὶ ἓνα τοῦ 1895.

21. Ἐλένη Α. Ρούφου, Πατρῶν.
22. Εὐάγγελος Χ. Χρόνης, Ἀθηνῶν.
23. Μαριάνθη Φ. Πεταλῶ, Μασσαλίας.
24. Πηνελόπη Ε. Ράλλη, Βιέννης.
25. Καίτη Β. Βασιλοπούλου, Πόρου.
26. Ἰωάννης Δ. Δούμας, Ἀθηνῶν.
27. Θεόδωρος Χατζηκόστας, Τεττονο-Μαγουρέλου, Ρουμανίας.
28. Πέτρος Βρυώνης, Καρπενήσιου.
29. Ἰωάννης Κ. Μανούσης, Πειραιῶς.
30. Ἐλένη Χρήστου, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31—40) ἐκέρδισαν ἑκάστη πέντε τόμους τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς δρ. 1.

31. Ἐλένη Ν. Καραπαύλου, Ναυπλίου.

32. Μαρία Γ. Κιθωτοῦ, Ἀθηνῶν.
33. Κωνστ. Χρ. Ἀθανασιάδης, Μιτυλήνης.
34. Ἰωάννης Λαμνιτῆς, Λεωνιδίου.
35. Φωκίων Λαζαρίδης, Κωνσταντινουπόλεως.
36. Μελομένη Καλαμίδου, Ἀτταλείας.
37. Κωνσταντίνος Τιμολέοντος Βάσος, Ἀθηνῶν.
38. Νικόλαος Παπαπαγαγιώτης, Μελιγαλῶ.
39. Βιργιλία Μ. Σταθοπούλου, Σμύρνης.
40. Βασιλικὴ Κλ. Γιαλοῦρη, Καίρου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41—50) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἓν Λευκὸν Μικρὸν Μυστικὸν, χρυσοῦδετον.

41. Ναπολέων Δωρ. Λαπαθιώτης, Ἀθηνῶν.
42. Κίμων Ε. Μανῆκος, Ἀλιδερίου.
43. Ἀγγελία Κωνστ. Λουγγῆ, Ἀθηνῶν.
44. Μιμίκα Α. Παρασχάκη, Σμύρνης.
45. Ἀλεξάνδρα Ἀναρ. Συμποπούλου, Ἀθηνῶν.
46. Σταῦρος Ν. Σταυρίδης, Ὀδησσού.
47. Ἀναστασία Στεφ. Γεννάδη, Ἀθηνῶν.
48. Ζωὴ Α. Ἀλεξανδρίδου, Ἀθηνῶν.
49. Ἡδύση Βασιλικὴ Ὑψηλότης ὁ Βασιλόπουλος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
50. Βασιλικὴ Εὐδ. Στρούμπου, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51—60) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρειοπώλου».

51. Μαρία Ε. Μεγαπάνου, Πύργου.
52. Θεοδῶς Νικολαΐδου, Κωνσταντινουπόλεως.
53. Χαράλαμπος Σκλάβος, Ἀργυροστολίου.
54. Οὐρανία Μαρκοῦλη, Κυδωνιῶν.
55. Οὐρανία Ἀλ. Ν. Ἐμμανουήλ, Σμύρνης.
56. Νικόλ. Θ. Πατρόπουλος, Ἀνδριταίων.
57. Εὐγενία Ν. Τριάντη, Πατρῶν.
58. Κωνστ. Π. Βοκοτόπουλος, Σύρου.
59. Ἀλεξάνδρος Χ. Παπαμάχου, Ἀθηνῶν.
60. Ἰουλίτσα Κολέα, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61—70) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας».

61. Γεωργία Ι. Λάμπρου, Ἀθηνῶν.
62. Μαρία Λάμπρου, Ἐννάλη, Πύργου Βουλγαρίας.
63. Ἐμμανουήλ Ι. Τσουδερός, Ἀθηνῶν.
64. Ἀλεξάνδρος Α. Κάππαρις, Σύρου.
65. Ἐρμιόνη Τ. Τολιοπούλου, Καλαμῶν.
66. Ἐλένη Α. Παπαγεωργακοπούλου, Πειραιῶς.
67. Νικόλαος Χρ. Φουντουκῆς, Αἰγίνης.
68. Μιλτιάδης Κ. Παπῆς, Γαλαξίου.
69. Εἰρήνη Ζ. Καμπάνη, Ἀνδρου.
70. Φωτεινὴ Γ. Μανρωμάλη, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 71—80) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».

71. Ἀσπασία Ἀλεξ. Δημητρίου, Ραυλίου Αἰγύπτου.
72. Μιχαὴλ Ι. Κοντός, Σύμης.
73. Ἀνδρέας Δημ. Κοντουριώτης, Ρώμης.
74. Κάκια Ἀρχανιτάκη, Ἀθηνῶν.
75. Νικόλαος Εὐθυμιάδης, Ἀμισσῶ.
76. Μαρία Ἀθαν. Καλλιπικίου, Πόρου.
77. Διονύσιος Ν. Τρωϊάνος, Ἀργυροστολίου.
78. Μαρία Α. Σταθάτου, Βραΐλας.
79. Ραχὴλ Μερκάτη, Ἀθηνῶν.
80. Ἀλεξάνδρα Παναγ. Γενναδίου, Λευκωσίας Κύπρου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 81—90) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἓνα τόμον τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς δρ. 1.

81. Βαρβάρα Σ. Καραγιαννίδου, Ἐκατερίνονδρος Ρωσσίας.
82. Ἐλευθέριος Α. Σιφιλιός, Τραπεζοῦντος.
83. Ἀδριάντα Ν. Βλαστοπούλου, Ἰθάκης.
84. Ἀπόστολος Θεοφ. Ἀργυριάδης, Μιτυλήνης.
85. Χρήστος Ν. Λαγοπάτης, Τριπλῆας.
86. Νικόλαος Α. Ρεβελλῆς, Χίου.
87. Ρόζα Ἀλεξ. Καρτζῆ, Ἀθηνῶν.
88. Κωνστ. Γ. Παπαδόπουλος, Κωνσταντινουπόλεως.

89. Ἀλεξάνδρος Βασιλειάδης, Δαρδανελίων.
90. Σωτήριος Ἀνδρ. Παναγιωτόπουλος, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 91—100) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων».

91. Ἰωάννης Π. Ἡλιόπουλος, Ναυπλίου.
92. Νικόλαος Π. Κεφαλῆς, Λεβαδείας.
93. Μαρία Π. Ζυγομαλῶ, Ὀδησσού.
94. Κίμων Α. Κόλλας, Πατρῶν.
95. Φωτεινὴ Χ. Ἐρμιέδου, Κωνσταντίνης.
96. Πᾶνος Γ. Βαλασάκης, Σπάρτης.
97. Μαρία Σπ. Κουρούκλη, Ληξουρίου.
98. Ἀντώνιος Ι. Σαρηγιάννης, Πειραιῶς.

ΑΕΡΙ ΚΑΙ ΠΡΩΡΑ

(μ ὤ θ ο ς)

Τὸ τρελλὸ τὸ ἀεράκι
σάν εἶδ' ἓνα καϊκάκι
'ς τὸ λιμάνι φορτωμένο
καὶ ἀγκυροβολημένο
εἰς τὴν πρύμνην τοῦ ἐλκτοῦσε
ὅλη νύχτα νὰ φυσηθῇ
καὶ τὸ σκάφος νὰ κινήσῃ...
ἀλλ' αὐτὸ δὲν το 'κ ο υ ν ο ὖ ς.

Τέλος θυμωμένη τώρα,
τριζοντας τέσ ἀλυσίδες
τῆς ἀγκύρας, λέγ' ἡ πρῶρα
'ς τὸ ἀέρι: «Μὰ δὲν εἶδες,
ἀεράκι μου, αὐτὸ
ὅπου κάμνεις τόσην ὥρα,
ὅτι δὲν εἶνε σωστό ;

Μὴ φυσᾷς λοιπὸν τοῦ κάκου,
καὶ τὴν συμβουλὴν μου ἄκου:
Τρέξ' ἐκεῖ ποῦ ἡ ὁρμή σου
καὶ τὴν τόση ἐπιμονὴν σου
εἰμπορεῖ κατὶ νὰ κάνῃ...
καὶ μὴ μένης 'ς τὸ λιμάνι !»

Ι. Σ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος προσκαλεῖ τὴν φίλην του
Τιτίαν νὰ παίξουν, ἡ δὲ μητέρα τῆς τοῦ
λέγει:

— Ὁχι, μικρὸ μου. Ἡ Τιτίνα ἔχει καταρροὴν
καὶ θὰ τὴν ἀρπάξῃ.

Καὶ ὁ Ἀλέκος:

— Ὁχι, ἐγὼ εἰμαι καλὸ παιδί· δὲν τῆς τὴν
ἀρπάξω.»

Εὐστάθης ὑπὸ τῶν Τιτίνων

*

*

Ὁ Τρομάρας ἔμαθεν ὅτι ἡ Καρδερίνα σπου-
δάξει πιάνο καὶ βιολί.
— Τί καλὰ ! ἀναφωνεῖ· ὅταν παίξῃ βιολί θὰ
συννοεῖται μόνη τῆς μὲ τὸ πιάνο, χωρὶς νὰ ἔχῃ
ἀνάγκην ἀπὸ ἄλλον !

Εὐστάθης ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

*

*

— Διατὶ ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας λέγεται πρω-
τόκλητος ;

Τὸ Ἀρχιεζάνιον : — Διότι τὰ λήγοντα εἰς
αὐτὸν ἀρσενικὰ εἶνε τῆς πρώτης κλίσεως.

Εὐστάθης ὑπὸ τοῦ Κύματος τῆς Σαλαμίνος

*

*

Ἡ θεία : — Τί ; Ὁρθὸς γράφεις ; ... δὲν
κάθεσαι ;

Ὁ Τρομάρας : — Ἀδύνατον, θεία μου ! γρά-
φω ὁρθογραφία...

Εὐστάθης ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεζανίου

99. Λεωνίδας Γ. Σῆτος, Ἀθηνῶν.
100. Ἰωάννης Σ. Σωτηρίου, Χαλκίδος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ἰανουαρίου 1898

Τὰ μέλη τῆς ἐπὶ τῆς κληρώσεως Ἐπιτροπῆς

Χρ. ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗΣ, Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΥΑΓΓ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ
Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ, Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω
κερδίσαντας ἀποστέλλεται σήμερον (7 Φεβρουαρίου 1898) μετὰ τοῦ πα-
ρόντος φυλλαδίου, ταχυδρομικῶς, τὸ ὑπὸ τῆς Τύχης ἀπονεμηθὲν ἑκάστῳ
δῶρον. Πρὸς τοὺς δέκα τοὺς κερδίσαντας ἀνὰ μίαν συνδρομὴν «Διαπλά-
σεως» τοῦ 1899, στέλλεται ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο ΦΙΛΟΣ μου Τρομάρας, ὁ ὁποῖός μου ἔ-
καμε τρεῖς νέους συνδρομητὰς μου γράφει :
«Μικρὸν πρᾶγμα βεβαίως, ἀπέναντι τοῦ προ-
κηρυχθέντος Μεγάλου Ξεσπαθώματος, ἀλλὰ
μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ περιορισθῇ εἰς τοὺς μόνον·
ὄχι, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἐνεργῇ· εἰμαι δὲ βέ-
βαιος ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι φίλοι σου θὰ ἐνεργήσουν
μὲ δραστηριότητα καὶ ζήλον ὑπὲρ τῆς διαδόσεως
τῆς Διαπλάσεως τῶν· διότι ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐν
τῇ πατρίδι μου φίλους σου, ὅλοι, μικροὶ καὶ με-
γάλοι, ἐνεργοῦν μὲ ζήλον καὶ μὲ ἀκράν ζωη-
ρότητα, προσπαθοῦντες νὰ πείσουν ὅσους γνωρί-
ζουν ὅτι δύνανται νὰ λαμβάνουν «Διάπλასιν»·
τὸ αὐτὸ πιστεύω ὅτι κάμνουν ὅλοι καὶ παντοῦ.»
Ναί, Τρομάρα, ὅλοι καὶ παντοῦ. Ὅπου ὑπάρ-
χουν Ἑλληνοπαῖδες, αὐτὸ γίνεται. Ὡ, εἰμαι
κατευχαραστημένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ ἀπὸ τὰς
ἐνεργείας τῶν φίλων μου !

Ὁ Χάρης τῶν Ἀύσεων, Μαγευμένη Ἀ-
κρογιαλιά, ἐξεδόθη ὥστε δύνασαι νὰ στείλῃς
εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νῆαν ὁποῖον.

Τὴν πληροφορίαν σου ἐκείνην. Ἀσπροποτα-
μίτῃ, δὲν διεβίβασα, διότι δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων
τὰς ὁποίας διαβιβάζω συνήθως. Ὅταν γνωρίξῃ
κανεὶς ἓνα πρόσωπον, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το
συγχαρῇ δι' ἐμοῦ. Ἐπίσης, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το
ἐπιστάλῃς σου, διότι πρῶτα πρέπει νὰ γίνῃ
πρότασις περὶ Ἀλληλογραφίας· τοιαύτας δὲ προ-
τάσεις δημοσιεύω μόνον, ὅταν πρόκειται περὶ
προσώπων τοῦ αὐτοῦ φύλου. Ὡστε οὐδὲν παρὰ
πλέον πρέπει νὰ ἔχῃς.

Πῶ, πῶ, τί ἀσχυρία ἔχει ἡ φίλη μου Πρι-
κίτσια Ἐλίς ! (αὐτὸ ἐκλέγω) μὴδ' ἀπ' αὐτῆς, ἀν-
δρὸς τοῦ ἐδῶθενος, δὲν ἐννοοῦσε νὰ σου ἀναγνώσῃ
τὴν συνδρομὴν σου. Καὶ μὲ τὸ δίκημον τοῦ Ἰ-
πάρχει, παιδί μου, χειρότερον πρᾶγμα, παρὰ νὰ
τρώγῃ κανεὶς τὰ νυχτὰς τοῦ ; Ἀ, πρόσθε καλὰ
νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ νὰ μὴ το
ἐξανακάμῃς ποτὲ πλέον !

Δικατερίνη Λαζαροπούλου, χαίρω πάρα πολ-
λὴν τὴν γνωριμίαν. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέ-
ξῃς ἄλλο ψευδώνυμον. Τὸ θηλυκὸν τοῦ Θωμά-
στῆς, Θωμάστρια, δὲν μὲν φαίνεται πολὺ εὐ-
χρηστον.

Ὅλοι εἰς σπῆτι μου, Ἀρρομῆτε Λέον, κατεν-
θουσιασμένοι με τοὺς τόσους ἐπαίνους. Μ. Μυ-
στικὰ ἀνταλλάσσουν διὰ τοῦ Γραφείου μου μόνον
συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ τῶν. Δὲν εἶδες τὸν Ὁ-
δηγόν ;

Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως, τὰς καλλίστας ευχὰς μου
διὰ τὰ γενέθλιά σου. Τί κακοὶ αὐτοὶ οἱ νυχτο-
κλέπται, νὰ μὴ σὰς ἀφήσουν ἀπρόβλεπτον ! Νὰ
περὶ τὰς δι' ἓνα οἰκογενειακὸν διαγωνισμὸν
Ραπτικῆς· μόνον τὸν μπαμπὰ λυποῦμαι πᾶν θὰ
βάλῃ τὰ ἔξοδα !

Ἀετὲ τῆς Ἰδης... αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ
ἐξέλεξα. Τί ἐνθουσιάζεις ποῦ εἶνε αἱ ἐπιστολαὶ
σου καὶ πόσον με κολακεύουν αἱ θερμαὶ σου ἐκ-
φράσεις !

Σ' ευχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ μέγα σου ἐνδια-
φέρον, Ἐδελφετὰ Στρατιωτῆ. Αἱ τόσαι ἀσχο-
λαί μου δὲν μάφισαν ἀκόμη νὰ φροντίσω περὶ

Ἰδού, Ναυτοπούλα, ἡ Νεράιδα τοῦ Ἀλ-
φειοῦ μου γράφει ὅτι εἶνε συμμαθήτριά σου εἰ-
τὴν Γυμναστικὴν. Τί νὰ σου κάμω λοιπόν, ἀφ'
οὐδὲν γνωρίζῃς τὰς συνδρομητὰς μου ;

Ἐλαβὰ τὰς φωτογραφίας τοῦ Τσιν-Τσῶν, τοῦ
Ἀνδρέου Εὐζώνου, Ἐκτορος τοῦ Τραός, τοῦ
Πέτρου Καρούσου καὶ τῆς Ἑλληνίδος Καλλι-
τέχνης. Τοὺς ευχαριστῶ ὅλους. Τῶν βραβεύο-
μένων θὰ τὰς δημοσιεύσω προσεχῶς. Ἐνας ὅμως
ἀπὸ τὴν Τεργέστην, ὁ ὁποῖός μου ἔστειλε μίαν
φωτογραφίαν χωρὶς ὄνομα, ποῖός εἶνε ; Μήπως
τὸν εἶδα καὶ ἄλλην φορὰν διὰ νὰ τον γνωρίξω ;

Ναί, εἰμαι πολὺ ευχαριστημένη μετὰ τὴν σημε-
ρινὴν σου ἐπιστολήν, Λεωμυράκη, καὶ τόσον
λεπτομερῶς ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς πάντοτε. Κ'
ἐμένα μου ἔρρεαν πλὴν τὰ δῶρά σου· πρὸ πάν-
των ἡ λαμπρὴ ἐκείνη, πῶς μελετᾷς τὸ βράδυ
πιάνον. Εἶδες πῶς φωτίζει ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη ;
Μποῦρε, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Περιμένω τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς.
ἔχει ὑπομολῇ, Φασαρία· ἡ κρίσις τοῦ Ποι-
ητικοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν
κρίσιν τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ραπτικῆς, ἥτοι μετὰ
δύο ἢ τρία φύλλα. Ὁ Ἀνανίας φέτος δὲν σὰς
ἐξέχασε· ἀπεναντίας, σὰς ἐνθυμείται πολὺ, καὶ
μετ' ὀλίγον θὰ το ἴδῃτε !

Ἐπίτηδες, Στέφανε Κόνις, δὲν ἐχαράκωσα
τὸν χάρτην τῶν Ἀύσεων διὰ νὰ τον χαρακώκῃ
ἑκάστος ὅπως θέλει. Ἄλλοι, βλέπεις, γράφουν
στενά, ἄλλοι πλατεῖα· ὥστε δὲν ἡμποροῦσα νὰ
τοὺς περιορίσω με χαράκινα. Εἴθε ἐλευθεροί
λοιπὸν νὰ χαρακώκῃτε καὶ νὰ γράφετε ὅπως σὰς
ἀρέσει.

Χαίρω πολὺ, Γενναίη Ἑλληνίς, διότι ἐδί-
ρθωσες τὸ ἀκακὸν ἐλάττωμα· ποῦ εἶχες, καὶ
μάλιστα ἐξ αἰτίας μου, ἀφ' οὗ ὁ μπαμπᾶς, ἀν-
δρὸς τοῦ ἐδῶθενος, δὲν ἐννοοῦσε νὰ σου ἀναγνώσῃ
τὴν συνδρομὴν σου. Καὶ μὲ τὸ δίκημον τοῦ Ἰ-
πάρχει, παιδί μου, χειρότερον πρᾶγμα, παρὰ νὰ
τρώγῃ κανεὶς τὰ νυχτὰς τοῦ ; Ἀ, πρόσθε καλὰ
νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ νὰ μὴ το
ἐξανακάμῃς ποτὲ πλέον !

Δικατερίνη Λαζαροπούλου, χαίρω πάρα πολ-
λὴν τὴν γνωριμίαν. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέ-
ξῃς ἄλλο ψευδώνυμον. Τὸ θηλυκὸν τοῦ Θωμά-
στῆς, Θωμάστρια, δὲν μὲν φαίνεται πολὺ εὐ-
χρηστον.

Ὅλοι εἰς σπῆτι μου, Ἀρρομῆτε Λέον, κατεν-
θουσιασμένοι με τοὺς τόσους ἐπαίνους. Μ. Μυ-
στικὰ ἀνταλλάσσουν διὰ τοῦ Γραφείου μου μόνον
συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ τῶν. Δὲν εἶδες τὸν Ὁ-
δηγόν ;

Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως, τὰς καλλίστας ευχὰς μου
διὰ τὰ γενέθλιά σου. Τί κακοὶ αὐτοὶ οἱ νυχτο-
κλέπται, νὰ μὴ σὰς ἀφήσουν ἀπρόβλεπτον ! Νὰ
περὶ τὰς δι' ἓνα οἰκογενειακὸν διαγωνισμὸν
Ραπτικῆς· μόνον τὸν μπαμπὰ λυποῦμαι πᾶν θὰ
βάλῃ τὰ ἔξοδα !

Ἀετὲ τῆς Ἰδης... αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ
ἐξέλεξα. Τί ἐνθουσιάζεις ποῦ εἶνε αἱ ἐπιστολαὶ
σου καὶ πόσον με κολακεύουν αἱ θερμαὶ σου ἐκ-
φράσεις !

Σ' ευχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ μέγα σου ἐνδια-
φέρον, Ἐδελφετὰ Στρατιωτῆ. Αἱ τόσαι ἀσχο-
λαί μου δὲν μάφισαν ἀκόμη νὰ φροντί

